

DJURGÅRDAREN

N:o 3. 1919.

Ägare: **DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.**
 Ansvarig utgivare: **J. C. N. af KLERCKER.**
 Redaktör: **ERIC AHLSTRÖM, Skärståtra.**
 Rikstelefon Skärståtra 41. — Stockholmstelefon Skärståtra 67.

11:te årgången.

Jag hade inte tänkt skriva någonting på första sidan i det här numret, utan i stället ämnat förgylla upp den med några kamerashots från den gångna säsongens fejder. Men så kom i de yttersta dagarna mig tillhanda en liten skrivelse, som åter tvingade agans penna i min hand. Skrivelsen hade följande lydelse:

Herr Redaktör Ahlström!

Tillåt mig, herr Ahlström, fastän obekant som djurgårdare, tillskriva Eder några reflektioner med anledning av juniormatchen Djurgården-Göta. Den förnämsta orsaken till nederlaget, tror jag, låg i den bristande segerviljan i laget. Den ensamt dominerande tanken, att i varje ögonblick, i varje steg, i varje passning det är för Djurgården man arbetar, fanns icke. Man visste icke med sig, att det icke framför allt var för sitt eget nöje man spelade, utan för sin förenings färger, det stolta, gamla ärorika Djurgårdens. Föreningen, vilken är liksom en far för sina söner, till vilken varje medlem med förtroende kan se upp! Här såg jag under spelet t. ex. målvakten skämtsamt underhålla sig med backarna och dessa muntert samtala med varandra i stället för att allvarligt, med järnhård energi möta varje motståndares angrepp och ha hela sin uppmärksamhet riktad åt det hållet. Lagets medlemmar tycktes icke alls veta med sig, att denna timma var ett av deras livs stoltaste ögonblick, icke alls inse den ära, som vederfarits dem, att få, iklädda de kära, välkända, ärorika, blåvita färgerna, försvara bandyjuniormästerskapet av år 1917. De tycktes alldeles sakna förmåga att vilja, att kämpa, att segra för Djurgården!

Djurgårdare.

Det är hårda ord det där! Ord, som böra svida i skinnet. Men vad som icke

desto mindre av dem irangar är, att det är en gammal djurgårdare, en av de där med krut och ambition och stolthet i, som skrivit dem; och inte med tanke att aga för agans skull utan att aga för sin kärleks, till pojkarna, skull. Det värmer en om hjärtat, när det finns de, som tänka så ärligt, modigt och vackert om en. Och jag tycker, att den, som känner sig träffad, skulle känna ett behov att inom sig lova, att nästa gång det gäller Djurgården man inte skall kunna komma med agan.

Tyvärr är det nu dock i gemen så, att medlemmarna inte förstå vad det vill säga att representera Djurgårdens Idrottsförening.

Det är emellertid att få bära de stoltaste färger, som finnas. Det är att få representera Sveriges största och finaste förening. Det är att få heta djurgårdare, och det är att på sina axlar med gott och frejdigt mod bära tjugåtta års traditioner. Det är sålunda och därför en utmärkelse, en heder, en ära.

Det är bakvänt att tro, att föreningen, Djurgårdens Idrottsförening, krusar individen för att få honom att representera de ljus- och mörkblå. Det är ett misslag. Det är föreningen, Djurgårdens Idrottsförening, som är huvudsaken, och den, om nu detta ovillkorligen skall behövas, som skall krusas.

Kom ihåg det, pojkar!

Hos oss äro vi inte vana att värva, inte vana att truga, inte vana att krusa. Till oss kommer var man av fri vilja och tas upp av oss som en god kamrat. Det är det fina, bussiga kamratskapet, utan alla later, allt översitteri, all samhällsskillnad, som gjort Djurgårdens Idrottsförening till den enastående sammanslutning den är. Vi äro en sammanslutning av idrottsmän för idrottens skull, för dess härdnings, för dess skönhets, för dess härliga nöjes skull.

Eric Ahlström.

DEN GÅNG- NA SÄ- SONG- EN

Tandbergarna.

i
sam-
man-
drag
av

A L A

Vintern är i skrivande stund troligtvis all världens väg. Åtminstone har väl snön för i år slagit till reträtt. Till stort men för oss, som ännu inte hunnit med våra egna mästerskap.

För Djurgården har det varit en stor säsong, om också i år icke triumferna duggat tätt som förr om vintrarna.

Åter, jag vet inte för vilken gång i ordningen, har Djurgårdens Idrottsförening hävdat sitt anseende som Sveriges förnämsta sammanslutning av backåkare. Sådana namn som Einar Olsson, Nils Lind, A. H. Nilsson, Olle Tandberg, Menotte Jakobsson, Gunnar Tandberg, A. Isaksson, J. Enbom, C. Sandström, A.

Langseth m. fl., för att ta några namn ur den stora högen, kan ingen förening i Sverige, ja, knappast i hela Norden ställa upp.

Otaliga äro de vandringspris och hederspris, som 1919 hamnat hos dessa skidmatadorer. De mest kända äro Kronprinsessans vandringspris (Södertälje, Nilsson), Werséns vandringspris (Södertälje, Lind), Sv. Skidförbundets vandringspris (Hammarby, Olsson), Tidstrands vandringspris (Falun, C. Sandström), Söderbergs vandringspris (Falun, Olsson), Falu Idrottssällskaps vandringspris (Falun, Nilsson), Fiskartorpsspokalen (Enbom) etc. vid pass i oändlighet. Naturligtvis ha våra löpare samtidigt inte kunnat undgå att plocka hem några mästerskap, varför sålunda svenska mästerskapet i backe (Lind), distriktsmästerskapet i backe (Olsson) och distriktsmästerskapet i kombinerad åkning (Olsson) gått hem ordentligt.

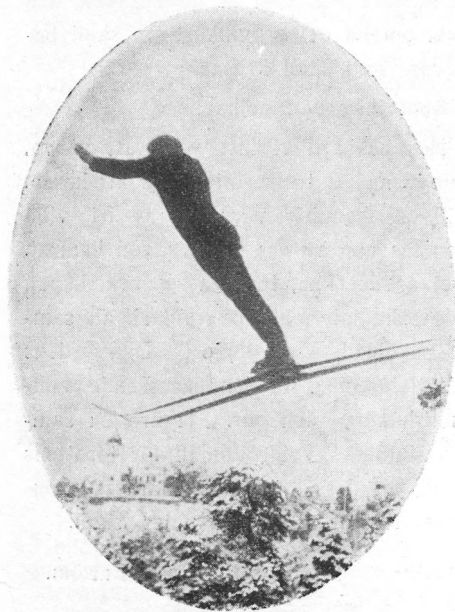
Även våra längdåkare ha, trots sjukdomsfall och truppens relativa litenhet för året, kunnat inregistrera vackra segrar. Och detta trots ringa träning, i olikhet med t. e. djurholmarna. (Wahlgren har inte gjort annat; på vilkens bekostnad?)

Hansson, Sandström, Olsson, Schumann, Wetterlind hava fört föreningens färger med den äran. Ett vandringspris, Framåtkannan, gick, trots hjältemodiga ansträngningar, ifrån oss, men samma hjältemodiga ansträngningar hjälpte de våra att med glans försvara Djursholmsstafetten. Distriktsmästerskapet å 60 km. tog Albin Sandström hem med en fläkt av nyssnämnda glans.

Och djurgårdsdamernas namn har man sett, kanske oftare än någonsin, på prislistorna. Nanny Sandström tog hem Heinicks vandringspris för andra gången.

Allt som allt sålunda: heder åt er, allesammans, ingen nämnd och ingen glömd!

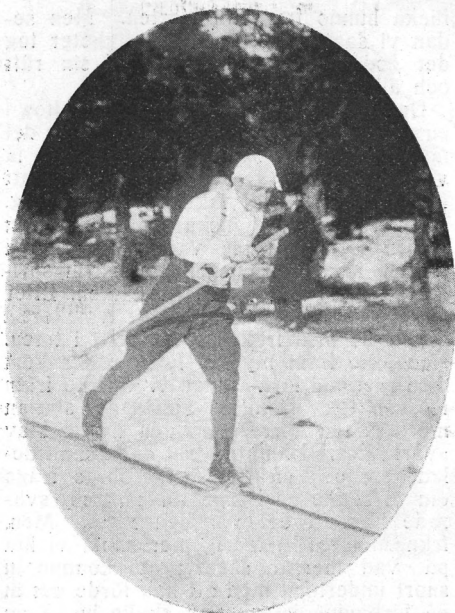
Bandy lagen ha inte skördat lagrar i så rikt mått, men deras nederlag ha trots allt varit hedersamma. Ett flertal spelare har föreningen kunnat disponera över, och om varken A- eller juniorlaget intagit den framskjutna ställning, man tidigare varit van vid, så har detta inte absolut berott i så hög grad på våra lags sämre beskaffenhet som på konkurrenternas oerhörda framsteg och försprång. Till nästa år kommer här givetvis en förändring i organisation och

Einar Olsson.

Nils Lind.

A. Sandström.

ordning att ske. Med så gott krut skall man kunna skjuta många gånger bättre.

Brottningsporten, vintersport genom sin inomhuskaraktär, fick en god stöt framåt genom Linnéas propagandabrottningar på Cirkus. Dyrningarna av denna stöt kändes ända in i Stadion, på vars (vår) brottarmatta sektionen helt plötsligt uppstälde ett halvt tjog gamla och, hör, ett halvt tjog nya ansikten.

Föreningens bästa namn, Sven- och Pettersöner, Titus, Fredriksson och Källström m. fl., ha varit klart och mindre klart men ändå lysande stjärnor, och segrarnas mångfald har tydligt framgått i Djurgårdaren. Här kommer att läggas beslag på åtskilliga svenska och distriktsmästerskap, och för rekryteringen är det väl sörjt.

Lägga vi så till som ett tecken på Djurgårdens Idrottsförenings frammarsch vintern 1918—1919, de nya stadgarna, diplom- och medaljreglementet samt hjälpfonden, alla andra inre organisatoriska förbättringar att förtiga, kunna vi anse oss berättigade att med tillförsikt se kommande dagar an.

Jag tillåter mig att till alla och en var, som anser sig ha del i denna Djurgårdens Idrottsförenings storslagna uppgörelse med sig själv, i detta äntliga återfinnande av sig själv, uttala ett enkelt och kamratligt: tack för god vakt!

Till

**SÖDERBERGS
KONDI TORI**

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är trefligt, godt o. billigt

Skidor.

Jag fortsätter här redogörelsen över de våras insatser i vintersportlivet över hela landet. Överallt, snart sagt, har man mött namnet på en djurgårdare, överallt i tetplats. Tyvärr är det omöjligt att låta referaten bli uttömmande, det är ju för mycket som skall in. Men nedanstående är dock tillräckligt ur Djurgårdshistorisk synpunkt.

Faluspelens sista tävlingsdag

blev Djurgårdens. Våra pojkar dominerade fullkomligt, arbetande mot de kolossala svårigheterna i backen med äkta djurgårdiskt mod, humör och käckhet.

Det blev sportfestens förnämsta tävlingsdag, var pressens utlåtande.

Prislistan får tala för sig själv:

Kombinerad terräng- och backlöpning:
Klass I: 1. Einar Olsson 30 p.

Klass II: 2. N. Sund 18,65 p.

Extragrupp: Klass I: 2. M. Jakobsson 28,6 p., silverbägare.

Backlöpning: Klass I: 1. A. H. Nilsson 45,3 p., Falu Idrottssällskaps vandringspris och silvermedalj, 2. N. Lind 42,8 p., silverbägare och silvermedalj, 4. J. Enbom 41 p., silverbägare och bronsmedalj.

Klass I B.: 1. O. Bomgren 36,13 p., silverskål.

Klass III: 1. B. Karlsson 11,5 p., silverbägare, 2. A. Olsson 10 p., d:o, 3. R. Berg 10,3 p., d:o.

Saltsjöbadsdagen 1919

blev den klang- och jubeldag för Djurgården och den tyngdpunkt i stockholmskt vinteridrottsliv, den hade alla förutsättningar att bliva. Den var otvivelaktigt en bland de grannaste vintermeetings på länge. Och nådig Kung

Nanny Sandström.

O. Hanson.

Bore hade i rättan tid trätt emellan, en god trupp normmän blev det lockande inslaget, Djurgårdens Idrottsförening det stadgade arrangörnamnet — och därmed voro förutsättningarna för publikrekord givna.

Det var svart, kolsvart med folk, god stämning, lagom trassel med anordningarna och goda prestationer. Och dyrbara priser i nästan oändlighet.

Vi skola alltid försöka hålla Saltsjöbadsdagen högt. Den är vår dag och skall alltid bli det, och den skall därjämte få behålla sin plats som Stockholmsidrottens förnämsta vintersportdag.

Jag överlämnar här nedan ordet åt resp. medarbetare, och ber särskilt att få tacka — och i »Djurgårdaren» hälsa välkommen — tidningens första kvinnliga medarbetare, som på ett livfullt och trevligt sätt skildrar damernas strapasser om Heinickepriset.

Backåknigen och den kombinerade tävlingen.

Tävlingarna blevo, som väntat var, en stor succés, både ur idrottslig och publiksynpunkt. Åtskilliga tusental människor funno väg ut till tävlingsplatsen. Särskilt anmärkningsvärd var den stora åskådareskara, som infunnit sig vid starten för längdtävlingarna, ett faktum, som visar denna sports allt mer stegrade popularitet. — Sveriges hopp i de internationella tävlingarna stod till djurgårdarne. Om det blev fullt infriat vill jag ej yttra mig om, men faktum är, att genom

Birger Nylund
säljer Skidor vid
SALTSJÖBADEN

Ring upp A. T. Saltsjöbaden 81
(Observera samtrafik med Riks)
när Ni behöva några

Varor som rekommendera sig själva.

Ströms

KOSTYMER

Ströms

ÖVERROCKAR

Ströms

ULSTRAR

Ströms

HATTAR

Ströms

SKODON

Ströms, Regeringst. 19-21.

en del olyckliga omständigheter de våra i allmänhet kommo att spela en rätt obetydlig roll.

Den internationella kombinerade tävlingens längdloppning, gick av stapeln lördagen den 22 februari, varvid norrmännen fullkomligt dominerade i det de belade de sju första platserna. Som åttonde man inkom Gunnar Tandberg. Einar Olsson fick kramp i ett ben samt råkade dessutom åka ner i ett kärr och fick därvid is under skidorna. Han inkom dock som andre svensk på fjortonde plats. Norrlänningarnas dåliga placering i terrängen var förvånansvärd och detta trots deras storartade träningsmöjligheter. Banan 20 km. och föret strävt.

Om pojkarna voro underlägsna i terrängen så var inte detta fallet i backen. Här framstod absolut »Einar» som den främste vad stilen beträffar. Den ende verkliga konkurrenten här var Aasen vilken tack vare sina långa hopplängder samt sin goda placering i terrängen belade första plats. Med några meters längre språng hade Einar säkerligen ryckt ännu närmare teten än vad han nu gjorde. Nisse Lind hade långa hopplängder men på bekostnad av stilen. Han gjorde tillsammans med Aasen dagens längsta språng om 34 meter. Men Nisse! Slarva inte bort stilen igen nu. Du gjorde ju en hel del framgångsrika försök att bättra på den i början av säsongen men dem tycks du ha övergivit. Langseth och Sund hoppade bra. Den senare i synnerhet har förutsättningar att lägga sig till med en stil à la Einar. Gunnar Tandberg var pålitlig och placerade sig som bäste svensk och gick upp från åttonde till femte plats.

I tävlingen om svenska mästerskapet i backloppning segrade Nisse Lind. Men hur gick det till. Det var nog en gåta för många. Att han hade längre hopplängder än Einar kunde väl ej endast vara avgörande. Hans stil var mycket underlägsen. Goda hopp gjordes för öv-

rigt av Gunnar Tandberg, Langseth och Sund samt Ahnlund.

Det kanske kan vara lämpligt att här påpeka de svenska reglernas förkastlighet. Hopplängderna tillmätas en allför avgörande betydelse och därigenom tvingas åkarna att hoppa så långt som möjligt och detta kan endast ske på bekostnad av stilen. Jag vill därför lägga våra representanter i Skidförbundet varmt om hjärtat att så snart som möjligt försöka få frågan om reglernas ändring upptagen till diskussion. Att diskutera frågan inom vår förening å ett skidlöparsammanträde vore en god början, då åkarnas egen uppfattning i saken säkert skulle bidra till frågans lyckliga lösning.

I 3:dje klassen segrade Bertil Carlsson på gott och ont. Det finns alljämt gott gry i honom. Låt det bara utvecklas i rätt riktning.

Resultat:

Terrängloppning 20 km.: 8. G. Tandberg 1.35,42.

Internationell kombinerad back- och terrängloppning: 5. G. Tandberg 36,75. 10. E. Olsson 33,791.

Backloppning: Internationell klass: 1. N. Lind 18,45 p., 2. E. Olsson 18,1, 3. A. Langseth 17,95, 4. O. Tandberg 17,06.

Klass III: 1. B. Karlsson 17,7 p.

Vidi.

Längdloppningarna.

Å 30 km. gick det inte heller så värst lysande för de kristna. Genom en tågförseining inträffade en del löpare för sent vid starten varför deingo starta i en särskild grupp, vari dock ej tävlades om »Saltsjöbadskannan». I denna grupp startade Sandström vilken efter att hava lett de två första varven måste utgå på det sista. I den andra gruppen startade Hansson men han körde fel och vi hade endast att med lugn åse, huru Djursholms-Kamraterna belade alla de första platserna.

I juniörtävlingen å 10 km. litade vi på Wetterlind men därom måtte han ha varit tämligen omedveten ty sin vana trogen körde han fel. Han var dock ej ensam därom utan fick starta om med ett flertal andra. Att en del senkomna ynglingar tillätos starta i denna grupp var nog felaktigt. De voro ju utvilade under det att »Affe» och hans olycksbröder redan kört halva banan. Placeringen blev också därefter.

Enda djurgårdsresultat:

Juniörer 10 km.: grupp I: 3. A. Wetterlind 49,52.

Vidi.

Damer nas 10 - km.

En av våra mest entusiastiska djurgårdare har legat åt mig att skriva några rader om mina intryck från damernas 10-kms-löppning Saltsjöbadsdagen 1919.

För första gången under min tämligen långa tävlingstid var jag nära att komma för sent till starten tack vare den sakta framkrypande »elvan» dock kom jag så pass i tid att jag hann få igång ett stilla gruff med pappa Nylund för att han höll på släppa iväg de tävlande flickorna innan jag och en annan djurgårds-

flicka hunno fram till starten. Men sedan vi sagt varann några artigheter tog det goda djurgårdshumöret ut sin rätt och allting var bra igen — t. v.

Det var första gången som jag deltog i en tävlan med gemensam start, men det må jag säga att sämre nöje kan man få vara med om. Det är alltid roligt att tävla, men roligast faktiskt denna gång.

Alla satte en ganska hård fart från början, och som jag var lagom tränad för att förlora det vackra vandringspriset blev jag snart på efterkälken. Efter några hundra meter låg jag emellertid som tvåa med fröken Anderberg i teten. Hon åkte fram mycket lugnt och säkert med rätt god fart. Innan vi kommo fram till slätten framför Solsidans station mötte vi en herre, som den dagen blev »vårt öde». Han stod just där banan delade sig och på frkn Anderbergs fråga om vi skulle gå banan till höger, svarade han att det var den rätta. Men, frkn Anderberg, aldrig mer sköta vi lita på vad herrar säga, ty vi kommo ju snart underfund med att han förde oss in på förbiudna vägar. Vi skulle ju gå en rättskaffens väg, nämligen samma bana som 3-milslopparna och så kom han och lurade oss därifrån.

Vi larvade emellertid gladeligen av in i terrängen i den tron att vi gingo rätt och allting gick utmärkt, tills vi kommo fram till en vägkorsning. Nya herrar på banan och nya frågor. De visade oss emellertid till vänster men som vi tydligen redan hade beträtt den »breda vägen» stodo vi ej till att rädda.

Nu hade jag åkt upp i teten och snart passerades en kontrollant, vilken egendomligt nog intygade att vi åkte rätt och så voro alla bekymmer bortblåsta för en stund.

En hel del av flickorna följde strax efter men vi blevo förstås något hindrade, ibland av allt folk, som promenerade på banan men annars var det riktigt trevligt med alla uppmuntrande tillrop, och sällskap behövde man ju inte sakna.

Terrängen blev nu något kuperad och snart befunno vi oss på ett backkrön. Jag tänkte just sätta iväg utför, då jag nere i backen fick syn på en manlig åkare med långa stavar och nummerlapp komma kravlande uppför. Han tittade upp ett ögonblick. Och vid den synen satte jag i förskräckelsen en stor rova på en sten varvid stjärtenan blev rysligt illa tilltygad. Men det var väl ej att undra på då det var ingen mer och ingen mindre än Vahlgren jag höll på att flyga i famnen på.

Vi skulle ju gå 3-milslopparnas bana hur kunde vi då möta honom. Vi måtte ju ändå ha gått fel och medan jag grubblade över detta passade n:o 16, en Ludvikaflicka på att smita förbi mig. Adjö vackra »bunke» tänkte jag. Nu var jag återigen tvåa och de andra flickorna ett stycke efter. Farten måste emellertid ökas för att jag ej skulle förlora n:o 16 ur sikte och snart var jag ifatt henne. Tremilslopparna mötte vi nu slag i slag ibland långa rader, och n:o 16 passade ofta på fråga någon förbiåkande hur långt det var kvar. Så värst långt kunde det ju inte vara enl. min beräkning, men något längre än vi anade var det i alla händelser.

N:o 16 åkte fortfarande först men jag tog mig snart friheten gå förbi henne

och allt var nu lugnt i terrängen. Ett tu tre fick jag syn på bror Albin, som med raska tag kom mig även han till mötes.

»Leder du?» frågade han.

»Ja», intygade jag.

»Håll farten och ropa åt alla grabbar att de gå ur spåret», ropade han i förbifarten.

Jag följde noga hans uppmaning och det behövdes verkligen, ty vi började nu möta 3-milslöparna för andra gången fast ej på samma plats som förut.

Muntert var det i alla händelser, då det var en stor del bekanta bland de mötande, som givetvis alla av idel artighet, eller kanske medlidande, gingo ur spåret. Att vi voro på förbjuden mark förstod jag mer än väl men vi hade givetvis gått för långt för att vända om. Och när de andra flickorna voro med på galskapen var det bara att gå på i ullstrumporna (det hade jag verkligen).

Tänk, att det alltid skall vara en sådan oordning på jäntorna när de tävla, det förstär jag inte. — — — Är det hon som felat här, men si felet, hela felet var ett revben av en kar —

Inspurten var tråkig så till vida, att jag, som åkte först fick bereda väg genom en tät folkhop, som var på väg till skidbacken innan vi kunde tänka på att komma fram till målet, dit vi kommo framsmygande bakvägen, förargligt nog.

Så var den tävlingen över. Mycket angenäm hade den varit, om vi icke hade gått så galet. Om 3-milslöparna ändå hade gått samma väg hade man givetvis känt sig mindre enkel vid framkomsten till målet. Men lyckligtvis följde de andra flickorna i mina fotspår med undantag av frkn Anderberg, som olyckligtvis bröt ena skidan. — —

Prisutdelningen var gemytlig och maten god, stämningen med förresten.

Återresan skulle ske och vi kryssade oss ut för att bunta ihop våra skidor. Men jag fann aldrig igen mina utan bara stavarna.

Jag får instämma med en söt engelska, som ej kunde tala mycket svenska, då bindningen gled ner och hon förlorade sin ena skida: Adjö ski — —

N a n n y.

Från Helsingfors

telegraferade Flying, alias vår egen Pal-lin:

Vid den internationella baktävlingen segrade norrmännen. Sandström och Nilsson kommo dock bland de 10 bästa. Deras hopplängder mätte 24 och 25 m., norrmännens längsta var 26.

Sandström låg etta i backen och hade goda chanser, men svek oss oerhört i terrängen, trots dess typiskt svenska karaktär.

Distriktsmästerskapet å 60 km.

erövrades lätt och lekande av Sandström. Han var utan konkurrens, då Wahlgren var i Norge. Banan var 20 km. lång och åktes 3 gånger. Sandström åkte glänsande, ökade farten mot slutet och slog närmaste man med c:a 25 min.

Hans tid var 5 tim. 9 min. 3.8 sek. Den andre deltagaren djurgårdaren Berg kom genom olämplig valning ur räkningen. Tävlingen gick den 26 februari.

V i d i.

Djursholmsstafetten.

Motto: »Nu fick bunken stå kvar på symaskin», sa Hansson.

Med Djurgårdens längdloppningssäsong har det hittills varit dåligt bevänt. Vi ha hela vintern vid de större tävlingarna fått stryka på foten för Djursholmarna. Den olycksdigra »spanskan» har härjat svårt bland våra åkare och då så... Det var därför på tiden att vi finga något att säga till om. Ett gynnsamt tillfälle erbjöds vid den årligen återkommande »Djursholmsstafetten» och vissa herrar gävo sig därför den och den på att ännu en gång skaffa Djurgårdens namn på bucklan, som vi innehade sedan förra året.

Tävlingen, som omfattar budkavleåkning 100 km. för 4-mannalag, gick av stapeln söndagen den 2 mars. Banan var 2,5 mil lång och åktes av var man en gång. Starten skedde vid Framnäs-viken, och därifrån gick banan till Frös-vik och vidare till Holminge—Gröndal—Rydboholm—Näsby och åter till Framnäs-viken. Den sista biten åktes uteslutande på isen, där en infernalisk motvind blåste ända in till målet. Vid starten ställde åtta lag upp, varibland förutom Djurgården märktes Djursholm, Skogshögskolan samt Framåt.

Å förra sträckan startade för Djurgården Esse Schumann mot Djursholms-Jonsson. Schumann inkom till målet ett hundratal meter efter denne samt hade att avlämna stafetten till »Lill-Einar». Mot honom ställde Bergman upp. Einar lyckades inhämta det försprång, som Kamraterna förskaffat sig å första sträckan, och avlämnade stafetten samtidigt med Bergman. 3:e sträckan åktes av Sandström, och honom kunde Unger ej alls hålla stängen. Sandström förskaffade Djurgården ett försprång på 9 minuter, och detta kunde Hansson hålla å 4:e sträckan, så när som på en halv minut.

Under det att budkavlen åktes, tävlade juniorerna och damerna å 12 km. Bland Djurgårdspojkarna startade Wetterlind, Nylund, Larsson och Lundqvist. Av dessa åkte endast Larsson rätt och belade 5:e plats. Wetterlind och Lundqvist kommo in på den stora banan och hade förlorat för mycken tid, när felet upptäcktes för att kunna göra sig gällande. Nylund körde sönder sin bindning. Banan var utmärkt trevligt lagd med åtskilliga hinder i terrängen, såsom gärdesgårdar och trädstammar m. m. Den avslutades med en något för lång löpning å isen, där de sista krafterna förbrukades.

Våra damer skötte sig däremot bättre. Efter en vacker åkning belade fröken Anderberg 1:a plats med fröken Johansson som tvåa.

Resultat:

Stafettlöpning 100 km.: 1. Djurgårdens I. F. 7.56,08.

DJURGÅRDARE

Träffas alltid på

FEITH'S

Strandvägen 1 · Drottninggatan 40
Hornsgatan 1

Damer 12 km.: 1. J. Anderberg, Djurgårdens I. F., 1.13,21, 2. H. Johansson, d:o, 1.17,23.

Juniorer 12 km.: 5) C. Larsson 1.11,13.

Individuella pris i stafettlöpningen:

Första sträckan: 2. E. Schumann 2.02,43.

Andra sträckan: 1. Einar Olsson 2.03,06.

Tredje sträckan: 1. A. Sandström 1.53,59.

Fjärde sträckan: 2. O. B. Hansson 1.56,30.

Hammarbytävlingarna nr 2.

Söndagen den 2 mars gick säsongens troligtvis sista baktävling av stapeln i Hammarby skidbacke. Som arrangör stod »Hammarby skidbackskommitté», nybörjare på detta gebit, varför arrangemangen lämnade en del övrigt att önska. De idrottsliga prestationerna blevo mycket lyckade. Visserligen fick det gamla hopplängdsrekordet stå kvar orubbat, men detta får endast skrivas på vädrets konto. Våra pojkar gjorde vad de kunde för att »petta» det. Längsta hopp gjordes av Nisse Lind och Langseth med vardera 37 m. I sitt andra hopp hade Lind 1/2 m. längre hopplängd än Langseth och lyckades därigenom hemföra 1:a pris. Men nog tycktes det mig, som om Langseths betydligt bättre stil borde ha förskaffat honom denna plats. Sandström hade en lyckad dag och visade den bäst utformade stilen med Enbom som värsta konkurrent.

I Oldboysklassen återsåg man med nöje O. Bomgren, som trots sin rätt aktningvärda ålder åkte med friskt humör. I klass II segrade Svedberg med Svärd som närmaste man. Klassen var för övrigt rätt jämn med mycket få fall.

Bertil Karlsson dominerade i 3:e klassen. Han hade dock fått stryka på foten för »saltsjöbadspojken» Eklund, om ej denne fallit i sitt andra hopp. Tredje pris G. Nykvist.

Resultat:

Klass I: 1. N. Lind 72,5, 2. Langseth 72,5, 3. C. Sandström 68,25, 4. J. Enbom 65.

Oldboys: 1. O. Bomgren 68,5, 2. B. Höglund 55.

Klass II: 1. H. Svedberg 66, 2. E. Svärd 64,5, 4. C. F. Andersson 63,5.

Klass III: 1. B. Karlsson 67, 3. G. Nykvist 49.

V i d i.

I Södertelje

tävlande samma dag i sublim ensamhet A. Isaksson och slog sina konkurrenter med häpnad och flera meter. Trots att de voro goda och föret var strävt.

Slutklämmen — som inte blev någon kläm.

Vid de tävlingar å skidloppning (längdloppning) 3 mil, som i söndags anordnades av Örebro Sportklubb, representerades Djurgården av Hansson, Sandström och Falk. Hansson fick ett lågt startnummer och låg redan efter ett par minuters åkning främst och fick sedan spåra hela banan. Å andra varvet kunde han öka farten och hade 8 min. bättre tid än å det första. Han inkom till målet med 2 min. sämre tid än bäste man. Sandström åkte fel men tilläts starta om. Placeringen kunde ju ej då bli fullt så förstklassig, och han lyckades endast placera sig som fyra.

Bandy.

A-laget—Stockholms-Kamraterna.

Vid en »titt» på Djurgårdslagets uppställning konstaterades, att det på papperet verkade rent av respektingivande. Men Ragge Wicksell har ju, som bekant, ingen lust att spela bandy, och att han inte ställde upp var ju precis inte oväntat. Med nöje återsåg man däremot Putte Frykman, som, dock otränad, spelade med aldrig vilande energi matchen igenom.

Laget såg sålunda ut:

Rudén, Frykman, Öhman, Eriksson, Söderling, Lyth, Lundborg (Nacka), Björklund, M. Johansson, K. G. Karlsson, Fagerberg.

Det var fläkt och fart över de blårandigas spel. De flesta anfallen kommo också från deras håll, och Kamratförsvaret hade all möda i världen att hålla målet fritt från påhållningar. I längden

kunde det emellertid ej motstå pressningen. K. G. Karlsson lurade kapitalt backarna, och Folcker hade intet annat att göra än att kasta ut bollen till mittpunkten. Kamraternas kombinationer brötos lätt och utan pardon av Djurgårdens bakre linjer, där särskilt Putte Frykman och Kalle Söderling syntes outtröttliga i sitt arbete. I slutet uppstodo de farligaste situationerna vid motsatta sidan, men Folcker hade en stor dag och grusade Djurgårdens förhoppningar gång på gång, gynnad av en viss tur. Blom åkte emellertid ned och »nätade». Strax före pausen togo »rödtröjorna» ledningen genom Berg, som alldeles omarkerad sköt ett snedskott i mål.

Andra halvtid började icke vidare ljst för djurgårdarna. Putte Frykman nonchalerade väl mycket Berg med den påföljd, att han själv blev »pinad» och sedan var det färdigt, d. v. s. mål. De blårandiga ilsknade till. Keva Fagerberg löpte snabbt ned, fick halvträff på kulan, en sådan där lömsk hoppboll, som studsade över den liggande Folcker och listade sig in i målburen. Matchen artade sig att bli spännande, och spänningen kulminerade sedan Melcher svept till en boll, som Folcker tappat efter ett vackert skott av Björklund. Härmed utjämnat. Djurgårdsförsvaret sviktade emellertid inför studens allvar. Blom gjorde ånyo en hyperelegant dribbling. Lugnt och smärtfritt åkte han förbi den ene djurgårdaren efter den andre och till slut hade han endast Rudén kvar, som överlistades lätt och ledigt. Sedan ökade Sundberg Kamraternas målantall till fem, men detta kvitterades omedelbart av Melcher, som med ett oerhört hårt skott satte in kulan. Facit 4—5 för de våra.

Djurgården hade sina bästa män i Putte Frykman, Kalle Söderling, Melcher och Fagerberg. De båda ungdomarna Lyth

och Björklund äro spelare med stora utvecklingsmöjligheter och något för Djurgården att taga vara på.

Nix.

B-laget

slutade sin ganska vackra frammarsch inför de senare blivande finalisterna Hammarby B. Med stryk 2—4.

Vårt lag var försvagat genom frånvaron av Lorichs, genom justeringen av Sundberg, men förstärkt av Ragge Wicksell och gamla hederliga Skutis, alias G. Johansson.

Men Ragge fick sin hand eller arm sönderlagen och så var då laget på sistone ändå sämre.

Helhetsintrycket: ett aktningvärt arbete, som nästa år bör kunna utmyntas till ändå bättre värde, en icke föraktlig portion spelsäkerhet och en ganska stor aning djurgårdsenergi. Vad som fattades var självförtroende.

Laget bör bibehållas till nästa år, då vi komma upp i finalen.

Juniorlaget

hankade sig fram till semifinalen där Göta blev deras öde. Med 0—5 skrinlades 1919 års förhoppningar på juniormästerskapet.

Pojkarna arbetade och slet till att börja med, men tappade humöret, lusten, ambitionen och slaget inför de mindre Göta-pojkarnas energi och gnistrande arbetslust. Och förlorade med 5 mål.

Trots allt är juniorlaget värt ett uppriktigt erkännande. Trassligheterna vid dess sammansättning på förvintern knäckte i viss mån moralen; det blev inte från början den andan, som måste segra, inte det sammansvetsade gänget, som inte kunde annat än segra.

Men det är ju bara att ta nya tag och närmast tänka på sommarens fotboll.

Från våra korrespondenter.

Uppseendeväckande tillbakaträdande.

Grönköping i febr. 1919.

«Ett hårt slag har i dagarna drabbat Grönköpings Idrottsklubb, i det att dess oemotsägligt främste medlem, herr Johannes Zandemann, på grund av de allmer hopade göromålen såsom föreståndare för livsmedelsnämndens avvecklingsbyrå sett sig nödsakad att definitivt draga sig tillbaka från tävlingsbanan. Herr Z., som sedan flera år tillbaka utgjort stadens stolthet och med rätta hedrats som en av dess allra främsta män, har med detta steg med ens försänkt icke blott stadens speciellt idrottsintresserade allmänhet utan i synnerhet det täcka könet i den djupaste sorg för att icke säga förtvivlan. Vem kunde väl ana, att slutet på en så lysande idrottskarriär skulle vara så nära, och ingen lär väl heller tro, att det är hans fulla allvar. Vår ingående kännedom om hans fasta karaktär sätter oss emellertid i tillfälle att bekräfta, att hans beslut är oåterkalleligt.

Hans gamla tränare och specielle beskyddare, den mångsidige herr Polis Paulus Bergström, har med ett av den varmaste tacksamhet kännetecknat öppet brev i Grönköpings Nordiska Idrottsblad hyllats av sin lärjunge, och mellan raderna kan en uppmärksam iakttagare läsa, att dessa tvänne världsberömda personligheters samarbete måste ha varit något enastående. En del andra av stadens mera kända borgare och borgarinnor hava därjämte hugnats med handskrivelser, som naturligt nog ställts till vårt förfogande av mottagarna, och vilka vi snart hoppas få införa in extenso.

Herr Z. har nämligen av lätt förklarliga skäl icke velat lämna sin tillåtelse till ett offentliggörande. Herr Borgmästaren har emellertid lovat oss att söka beveka herr Z., och är det vår och säkerligen hela stadens uppriktiga önskan, att herr borgmästarens mission måtte lyckas. Man förstår ju så väl, att innehållet i en del av breven kanske icke

fullt lämpar sig för offentligheten, men då man som herr Z. blivit en offentlig personlighet, får man icke tveka att ställa t. o. m. sina innersta tankar till det allmänna disposition.

På Idrottsklubbens senaste sammanträde beslöts tildela herr Z. Patriotiska Sällskapets stora silvermedalj, men detta har ej kunnat genomföras på grund av några egendomliga paragrafer i sällskapets stadgar, och efter någon tvekan har Idrottsklubbens styrelse beslutat att icke härvidlag sätta hårt mot hårt och för detta speciella fall åstadkomma en ändring i sällskapets stadgar. I stället har borgmästaren lovat att utverka herr Z:s utnämning till vasariddare, vilket ju kan tyckas vara en lika värdefull utmärkelse som Patriotiska Sällskapets stora silvermedalj och mycket vanligt för andra idrottspampar, som därefter givit idrotten fäsen.

Säkerligen göra vi oss till tolk för hela stadens mening, då vi uttrycka den förväntningen, att herr Z. snart måtte knyta hymens band, ty hans ställning inom vårt samhälle nästan förpliktigar honom därtill, på det att det bestående namnet snart åter måtte få en, minst en, representant på den idrottsliga värdjobanan och sprida glans och ära över staden Grönköping.

G—k.

Sammanfattning.

Säsongen var med dessa nederlag, vad Djurgården anbelangar, slut.

Vad har den givit?

Utifrån smålek! Inifrån sorg! Utifrån har det hänats om dålig sammanhållning och slöhet (A-laget), nonchalans och dålig träning (B-laget), självöverskattning och bristande självkritik (juniorlaegt). Inifrån har det sörts över traditionernas dåliga upprätthållande (A-laget), förhoppningarnas svikande (B-laget) och framtidens mörka uppsyn (juniorlaget).

Därför, pojkar, får detta icke upprepas! Hur många gånger skall då detta präntas in i medvetandet på Eder, för att sitta där, detta att Djurgårdens Idrottsförening är en stolt förening, den största och stoltaste i Sverige. Och att därav följer, att det är en utmärkelse att få representera en sådan förening. Inte en ambitionslös lek, ett lättjefullt tidsfördriv, utan en uppgift, en stor och grann uppgift.

Vi lova ju varandra, pojkar, att nästa år sker det inte igen. Inte sant. Nästa år klämmer Djurgården till ordentligt. Så att folk känna igen oss igen. Och komma ihåg oss. Tänk på, att närmare 30 års segrar inte få lämna oss någon ro inom något av våra områden. Och kom ihåg, att det är för det ensamma men starka Djurgården Ni plocka in bollarna i motståndarens målbur. Med varje mål, med varje seger timra Ni den stora byggnaden fastare.

Vi mötas igen, pojkar, nästa säsong. Och då ta vi allvaret med. Och hjälpas åt allesammans. En som Ni kunna lita på då är

A la.

Brottning.

Om brottning.

Djurgårdens serietävlingar i brottning togo sin början den 11 februari och avslutas den 20 dennes.

De avhållna tävlingarna refereras i nästa nummer av brottningssektionens sekreterare.

Poängresultaten för samtliga deltagare i resp. klasser inflyta efter tävlingarnas slut.

Syftemålet med denna poängtävling är icke allenast att söka vinna nya utövare av denna idrottsgren, utan även att söka få mera liv i träningsarbetet, icke endast bland föreningens egna brottare, utan även i vad det gäller Stockholms brottare i gemen. Nu är det psykologiska ögonblicket. Det ovanligt stora intresse,

Materialförvaltaren

uppmanar sektionsstyrelsernas materialförvaltare att omedelbart insända förteckning över föreningen tillhörande material i och för uppgörande av stadgenlig förteckning, som fordras för boksluttet.

Materialförvaltaren.

som kommit brottningen till del genom senast avhållna stora tävlingar, där den stora allmänheten verkligen hävdade sin goda uppfattning om brottningsidrotten på ett storartat sätt, måste hållas vid liv. Vilket endast kan uppnås genom uppvisande av verklig brottningskonst.

Därför är det att hoppas, att brottarna, både gamla och nya, med allvar ägna sig åt träningsarbetet, så att Djurgårdens och Stockholms brottare inom kort skola kunna intaga en rangplats bland vårt lands, ja, varför icke säga bland hela Nordens.

Kunna våra brottare nå denna position, ja, då är vår framtida brottningsbestånd tryggad och brottningen kommer att åtnjuta allmänhetens bevägenhet i lika hög grad som exempelvis fotboll.

*

Varför skulle icke denna gamla fornordiska kämpalek kunna uppleva en renaissance. Denna idrott, som förutom i det gamla Hellas, under antikens glans-

Svenssönerna.

dagar åtnjöt ett så stort anseende, så stort, att dåtidens, ännu oöverträffade, skulptörer förevigade de främsta utövarna i bild, och att segrarna vid den gamla antikens olympiska spel fingo sina statyer resta i såväl Athéns stadion som ock i hemorten, där de vid hemkomsten emottogs med storartade hedersbetygelser, åtnjöto skattefrihet och stort anseende etc.

Med ett ord, brottningsidrotten är adeln och den äldsta bland alla idrotter.

Brottningsidrotten skulle än fortare återvinna terräng, därest den fick gå hand i hand med den allmänna idrotten.

Det var ett dråpslag, som gavs denna idrottsgren den gång brottning ströks ur programmet för femkamp.

Brottning ingick i femkampen, Pentathlon, i det gamla Grekland, vilket nog samt visar hur högt brottningen uppskattades; den utvecklade i lika hög grad som de övriga idrottsgrenarna de unga Hellassönerna till de harmoniskt och ädelt formade gestalter, som vi i bild så många gånger beundrat.

Lördagar **STUVAR**
af **Dam-, Herr- & Barn-tyger.**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVAVDDELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären)

I våra dagar frångå vi alltmer och mer denna princip med mångkampen. Specialisering har blivit tidens lösen, varvid gäller för t. ex. den arrangerande föreningen att söka få fram maskiner, som bliva dragplåstret på den stora allmänheten för att pengar skola inflyta i största möjliga utsträckning.

Vår tids ledande idrottsmän vilja modernisera och söka sig nya vägar, men må de dessförinnan väga det gamla, ty det är oftast av guld och icke värt att bara slängas undan.

Vad jag med detta ville ha sagt är: för att en idrottsman skall kunna efterlikna en antikens, och det är väl i viss mån idealet, skall han vara hemma i allsidig idrott, nu närmast Pentathlon. Och därmed kommer brottningen åter till heders.

Alltså: den allmänna idrottens och brottningsmän skola hand i hand följa gamla olympiska traditioner. Vad synes oss naturligare än att, efter en genomförd femkamp, få se finalen försiggå genom brottning, där den verkligt bäste, segraren, pressar sin motståndares skuldror i mattan och står som den ende kvarvarande, som segraren. Det ligger i hög grad symbolik i denna slutliga tvekamp — en slutkamp, som man i den nuvarande femkampen aldrig kan få bevittna.

Brottare! För att Eder träning skall bliva systematisk, skola Ni under Eder döda säsong bedriva träning i antik femkamp, därigenom givande föredöme åt övriga idrottsmän, likt fordom antikens idrottsutövare, där brottarna voro de första.

Säkert är att den allmänna idrottens män komma att följa Edert görande och den dag skall nog komma, då även de upptaga brottningsidrotten åter på sitt program.

C. H. Skoglundh.

I Eskilstuna

hemförde Frithjof Svensson, jag tror det var den 23 februari, ett flott första pris i fjädervikt, bland annat avfärdande Jönsson, Malmö, ganska långsamt visserligen, men definitivt. E. Titus blev vid samma tillfälle trea i lätt mellanvikt. Titus måste träna mera på anfall; det är ju inte enbart roligt att bara ligga på mattan. Ekberg, Göteborg, fick emellertid stryka på foten efter 12 minuter.

D. I. F.:s expeditionstid,

inskrivning av nya medlemmar är tisdagar och torsdagar kl. 7,30—9,30 e. m. i Stadlon.

K. ANDERSON HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG

Brandkårens tävlingar

pågå som bäst när detta skrives. Inte mindre än tio djurgårdare ha anmälts i den hårda konkurrensen. Skoglundh återkommer i nästa nummer med ett sakligt referat.

Våra egna tävlingar

ha framskridit rätt långt. Nästa matchkväll blir torsdagen 27 mars, då serien avslutas. Hittills mest framgångsrika brottare bland juniorerna Davidsson, Einar Svensson och Gustaf Pettersson. Största förhoppning: Gyllenberg, tungviktare. Största överraskning: Gustaf Pettersson, mellanvikt. Största teknik: Einar Svensson, fjädervikt. Starkaste man: Davidsson, lättvikt. Skoglundh återkommer med kritiken.

Boxning.

Den andra intima boxningsaftonen

gick av stapeln den 21 februari, talrikt besökt av en intresserad och förstående publik. Bland de närvarande märktes flera av våra förnämsta experter på området, vilka uttalade sitt fullkomliga gillande av de uppträdande boxarnas prestationer.

Nästan samtliga de deltagande voro så gott som nya, men visade ändock ett gott arbete. Samtliga för kvällen deltagande, åtta stycken, voro djurgårdare och med denna takt och framgång i utvecklingen har föreningen snart en synnerligen god trupp. Och ändå deltog inte alla kvalificerade.

Kjellberg var ringdomare på ett lugnt och sakligt sätt.

Först kl. 8,25 kunde matcherna taga sin början, detta dröjsmål beroende på, att deltagare väntades från Pugilist och Linnéa. De kommo emellertid icke, och matcherna började sålunda.

Lättviktarna Ström (58 kg.) och Bengtsson (61 kg.) gingo först. B. var den bättre på grund av sin större tyngd och samvetsgrannare träning. Båda besutto ett gott humör och aggressivitet, vilket är det rätta.

Nästa par var Johansson (62,5 kg.) och Nilson (68,5 kg.). Båda voro tappra och visade ett gott arbete, för övrigt jämn-goda.

Tredje par E. Andersson (72 kg.) och A. Polsk (65 kg.). P. var ganska underlägsen, litet för slankig i sina rörelser, men pigg och seg. A. lugn och säker.

Kvällens bästa match blev den sista mellan Lidingsö-Andersson och Lillienau, den sistnämnde så gott som ny, men en käck och värdig motståndare till den varne Andersson. Det blev kraftiga stötar

och slag från båda håll, och L. fick en läppspricka och ett blått öga, som minne av sin första match i ring. Vilket vi hoppas bara sporrar till ytterligare träning. För att bli en duktig ryttare måste man ju däcka ett par gånger, för att bli en god boxare måste man ha fått lite stryk. Andersson blir bättre och bättre. Allt som allt hade de åtta mammarna all heder av kvällens duster.

Men! Träna alltjämt vidare. Snart får Du kanske en utmaning från andra boxare och då gäller det Din egen och Djurgårdens ära. Och den senares måste hållas lika högt här som annorstädes. Låt icke någon träningsafton gå förorad. Tag varje tillfälle i akt. Och vi ha minst en uppvisning kvar före vårsäsongens slut.

Alex.

Sektionens

första verkliga offentliga framträdande blir i Auditorium den 28 mars. Sektionsstyrelsen arbetar för högtryck för att få festen så grandios som möjligt. Intresserade medlemmar uppmanas att i Stockholms-Tidningens idrottsspalt hålla sig a jour med uppvisningen, dess program, biljetter etc. Alla uppmanas till intensiv agitation för publikanslutning i stor skala.

Om Boxning.

Ur Svenska Dagbladet klippa vi följande reflexioner över boxning:

Boxning innebär en skarp skolning såväl av fysisk som psykisk natur. Utan mycken och sorgfällig, allsidig träning av kroppen lönar det inte mödan att träda inom ringen och med bibehållen ära och profil söka hålla sig kvar därstädes ens i tre omgångar mot en vältränad, skicklig och ock svagare motståndare.

Den hemlighetsfulla konst, mot vilken den råa styrkan blir förspild kraft, kräver dessutom av sin utövare en moralisk skolning. Han måste lära att fullt behärska sig, vilket inom denna idrottsgren är svårare än i någon annan, emedan den mest av alla illustrerar och utgör verklig kamp med primitiva hjälpmedel, och därigenom lätt kommer stridsinstinkten att sjuda. Men en boxare måste kunna bemästra en hotande upphetsning. Hans vrede får ej växa sig starkare, än att den tar sig uttryck i de hjärtats stolta slag, som alltid hos en modig man beledsaga kampkänslans överhandtagande.

Vi svenskar anse ofta boxningen rå. Men då betänka vi inte särdeles noga, huru renomgående denna konst är kultiverad både i fysiskt och psykiskt avseende. Ett av dess ändamål, att ge motståndaren så mycket på truten, vid örat och på ögonen som man själv förmår och han rimligtvis tål, kan ju sägas vara buret eller nerdraget, om, som man vill, av en rå grundtanke. Men den andra ledande tanken, att genom dessa mer eller mindre stilerade envig förvärva sig skicklighet för de i och av verkligheten framtungna försvararen och angreppen har naturligtvis ingenting med råhet att göra, lika litet som boxningskonsten själv.

Fotboll.

Säsongen

står för dörren. Alla, som önska deltaga, torde vända sig till sektionens ordförande, herr Jönsson (Allm. 28264) för erhållande av nödiga upplysningar beträffande respektive lags ledare etc.

Massöfrågan

är brännande. Det är troligt, att den på ett för fotbollsspelarna gynnsamt sätt kommer att någon av de närmaste dagarna behandlas hos överstyrelsen.

Träningen.

Den 16 började konditionsträningen i lokalen i Stadion. Det är att hoppas att alla spelare i fortsättningen möta upp som en man till dessa träningar, ty i år gäller det mer än någonsin att komma i form så fort som ske kan.

Redan den 13 april skall A-laget möta Örgryte på deras plan i Göteborg. Annandag påsk, d. v. s. den 21 april, spelas andra matchen om dir. C. W. Peterséns vandringspris, och det är att hoppas, att vi då skola få rista in Djurgårdens stolta namn på ytterligare en plåt på sockeln.

Söndagen den 27 april är det mycket troligt, att A. I. K. och Djurgården komma att spela sin match i serien Stockholm—Göteborg. Meningens hade ju varit, att vi den dagen skulle ha spelat mot Örgryte här hemma, men dessa såväl som I. F. K., Göteborg, äro förhindrade nämnda dag. Denna match kommer i stället att spelas någon gång under maj månad.

Söndagen den 4 maj går matchen om Veckojournalens pris här i Stockholm.

Sedan ha vi antagligen engelsmännen här, och därmed är säsongen i full gång. Vad de engelska lagen beträffar är det bestämt, att Djurgården skall spela en match mot ett av lagen, och då gäller det att visa framfötterna. Låt se, att alle man, från A-laget ner till Juniorerna, i år visa det kända och fruktade djurgårdshumöret!

Jöns.

Sektionsammansattnade.

Den 7 mars avhöll fotbollssektionen sitt årsmöte å Stadion. Till styrelse valdes herrar G. Jönsson (ordf.), E. Ahlström (sekr.), S. Söderberg, Ivar Karlsson och Nils Sund.

Äntligen avgjordes frågan om B- och C-lagens deltagande i Stockholmsserien Klass I, och blev mötets beslut, att C-laget skulle få intaga B-lagets plats, mest med tanke på dess större sammanhållning och homogenitet. Det uttalades dock samtidigt, och däri instämmer jag med skärpa, att C-lagets i andra klubbar bandydeltagande spelare skulle även på vintern nedläggas sitt intresse på Djurgården och inte låta en annan klubb skörda frukterna av de lärdomar och den träning, vi ge dem.

Till att jämte respektive kaptener ihopsätta och för säsongen sköta resp. lag valdes: för A-laget Jönsson, för B-laget Burman, för C-laget Gillström, för D-laget Nordström och för juniorlaget Skoglund. Till dessa personer torde sålunda intresserade vända sig.

Sektionsstyrelsen fick i uppdrag att i Djurgårdaren framlägga förslag till träningspris. A la.

Allmän Idrott

Inför säsongen

har sektionen haft sammanträde den 12 dennes och fattat en hel del beslut. Inomhustävlingar komma sålunda att i år påbörjas, och de första äga rum å Karlberg redan den 21 dennes. Kanhända att det blir en annan dag, då ev. föreningens stora boxningsuppvisning på Auditorium samtidigt äger rum. De som önska deltaga, torde därför hålla sig å jour med planerna genom att telefonera till Nordberg (Allm. 310 95).

Vidare skall en del vandringspris anskaffas. Överstyrelsen har insett frågans vitala betydelse och kommer troligtvis att efter sektionsstyrelsens direktiv uppsätta åtminstone två snygga pris (absolut inte pokaler utan något annat, trevligare).

Ny sektionsstyrelse valdes, och består den av herrar E. Nordberg (ordf.), E. Torbiörn (sekr.), S. Brodén (v. sekr.), C. G. Swanberg och C. Sundholm.

Det är att hoppas

att den nya styrelsen sätter alla klutar till och rycker upp den allmänna idrotten inom föreningen. Det är inte nödvändigt att komma fram med några stjärnor utan viktigare att skapa intresse, få fram deltagare och öka idrottsmannastammen. Och om sektionsstyrelsen vill, bör väl Djurgården t. ex. figurera på Svenska Dagbladets stafett. Inte sant? Det finns så mycket att göra. Och andra sektioners glänsande frammarsch förpliktigar och manar till efterföljd.

REGINA

KÄGELSALONGER

Rekommenderas!

Edvin Hellgren.

»Lilla Hellgren» stod det alltid i referaten, som ofta omtalade hans placering som femma i de stora nationella terrängloppen. För kamraterna var han »Lilla Knatten». Han är död nu, helt plötsligt, genom så många andra starka naturers skövlare, spanska sjukan.

Herre gud, dö, det är ju ohjälpligt och ofrånkomligt! Men att behöva fällas i ungdomen, glad, obruten och käck, det är hårt. Och det är i upprörande strid mot all rättvisa, ordning och mening.

Hellgren var en sådan där liten trägen, samvetsgram arbetare i idrotten, som man lär sig värdera. Det var hos honom aldrig något skräp över de framgångar, han vann, ingen dumdryghet mot de underlägsne. Enkel och anspråkslös, nyter och belåten trivdes han i Djurgårdens Idrottsförenings lilla terränglöpargång, kände ingen längtan att övergå till andra lockande föreningar, som kunde puffa fram honom för ett år och låta honom gå.

Det var aldrig prishunger, som drev honom till nappatag i terrängen med kamrater och främlingar. Nej, det var hans lust till naturen, känslan att springa för friskhetens, nöjets, svårigheternas, ärans, det lekande blodets och först och sist naturens skull.

Sov gott, Lilla Knatten!

A la.

Edvin Hellgren började sin idrottsbana i Bellevue Idrottsklubb, en på den tiden tämligen okänd förening. Tillsammans med några kamrater, av vilka flera sedermera förvärvat sig namn som uthållighetslöpare av första rang, bedrevs här en intensiv träning. Men klubbens små resurser tillfredsställde ej

de framåtsträvande ungdomarna, och år 1909 återfinna vi flertalet av dem i D. I. F. Uthållighetslöparnas träningsår äro många och ansträngande, men när de en gång väl äro över, så önskar ingen dem ogjorda.

1911 var det egentliga genombrottsåret för Hellgren, och sedan dess återfinna vi honom ständigt på prislistorna, antingen det gäller terränglöpning eller banlöpning på de längsta distanserna. Han var en mångsidigt och väl utbildad löpare, om också terränglöpningen av rent fysiska orsaker blev hans specialgren. Häri uppnådde han en stor skicklighet, och få löpare torde överträffa hans teknik och oförvägenhet. Den lilla kroppen behärskade han tadelritt. Vig och oförskräckt i backarna samt med en rivande effektiv löpning på slätterna. Under de senare åren försökte undertecknad överföra denna rivande stil i hans banlöpningsteknik, men utan resultat. Hans psykologi i dessa båda grenar lät sig icke förenas.

Att räkna upp hans placeringar i tävlingar medger icke Djurgårdarens utrymme. Alltid bland de främsta var han i terränglöpningen, och segrarna äro många. Under de senaste åren var dock ingen plan i träningen, utan det fick gå av gamla vanan. På värarna gick han sålunda direkt utan träning med i klubbtävlingarna och segrade i den icke föraktliga konkurrensen.

I banlöpning återfinna vi honom i timlöpning och marathon. Under 1912 års Olympiska spel tillhörde han den svenska marathontruppen, ett hedersamt erkännande åt hans förmåga. Men, som förut sagts, hans psykologiska läggning låg ej åt den enformiga slätlöpningen. Om också hans placeringar i slätlöpning voro vackra, så komma de ej i nivå med resultatet från terränglöpingarna. Hellgrens bästa placering i marathon är, enligt mitt minne, tredje pris, och i timlöpningen är bästa resultatet cirka 17,000 meter.

Jag hälsar Hellgrens minne, minnet av en man, som sökte och nådde idrottens höga mål: en sund själ i en sund kropp. N b g.

Härs o. tvärs.

I Idrottsringen

representeras Djurgården i år av herrar Nordberg och Swanberg med herrar Sundholm och Torbiörn som suppleanter. Till Djurgårdens revisor utsågs vid samma tillfälle för 1918 herr David Nilsson. Till revisor för 1919 Ahlström med Vilhelmsson som suppleant.

Över Elthundra

inträdesansökningar ha under januari och februari beviljats i Djurgården. Vad sägs om en sådan popularitet? Vi äro absolut på marsch mot föreningens renässans. Låt nu bara inte sammanhållningen svikta ett grand! Och låt oss framför allt inte förhäva oss!

Melcher

fick ischias efter första Kamratmatchen, i ganska hög grad, fick lägga sig mellan lakan, men är på fötter igen. Missmodig och trött på detta evinnerliga sönderslående i fotboll och bandy har vår gode Melcher beslutat lägga upp. Härmed efterlyses den, som kan övertala honom att fortsätta. Ty Melcher är oersättlig och blir absolut nödvändig i sommar.

Professionalismen

bland fotbollspelarna skall bli föremål för en ingående undersökning av en kommitté, i vilken Frykman invalts tillsammans med Kornerup och Grahn. Det bör kännas som en kolossal tillfredsställelse för oss djurgårdare att veta att bland våra representanter aldrig förekommit detta penningutpressningssystem. Djurgårdaren förnekar sig aldrig renhårig, ärlig och öppen.

Prov för idrottsmärket

har under 1918 avlagts av: E. Svärd, C. Swanberg, O. Wikström, E. Torbiörn, G. A. Wallenström, G. Reutersvärd, K. Johansson, A. Öjemark, K. Widgren, E. Bergström och B. Sahlberg. Antalet av dem, som tröttnat halvvägs eller därutefter, är mycket stort. Träna på uthållighet!

28 år

fyllde Djurgården den 12 mars. Högtidsdagen begicks icke officiellt, men varje djurgårdare lade den dagen högra handen på hjärtat och lovade föreningen fortsatt trohet. Har jag hört.

Jönson och andra onämnda

skola ha tack för prissamlingen vid Saltsjöbadstävlingarna. Det är vid sådana tillfällen kärleken till föreningen lyser fram. De många givarna ha fått sitt tack privat och önska för övrigt inte »lysa» med sin närvaro här i bladet.

Inför årsmötet.

Som på annat ställe i tidningen framgår avhållas årsmötet den 8 april å Östermalmskällaren kl. halv åtta (1/2 8) e. m. precis.

Därefter följer pris- och diplomutdelning, för förra sommarerna och denna vinterns tävlingar. Svenska- och distriktsmästare i alla grenar torde reglements-enligt ha sina diplom att vänta.

Efter den mera ritualenliga delen följer ett animerat (naturligtvis) och väl besökt (naturligtvis) nachspiel i sällskap med supé (till ett pris av kronor 12: 75, inklusive kaffe, avec, drickspengar och trevligt sällskap).

Samtliga medlemmars deltagande väntas i både det ena och det andra.

Inte minst viktigt är emellertid styrelsevalet; och uppmanas härmed var och en att nedlägga sin röst med omsorg och eftertanke, så att till styrelsemedlemmar de må väljas, som oegennyttigt och entusiastiskt kunna arbeta för Djurgårdens Idrottsförening.

A l a.

Litteratur.

Två skidböcker.

G. Dyhlén. Skidlöpnings allmänna grunder. — Skidlöpning i fjällen. Svenska Andelsförlaget. Stockholm 1919.

Det är med uppriktig glädje vi skidlöpare böra mottaga dessa två volymer, som under februari utkommit såsom n:ris 5 och 8 i Idrottsbiblioteket. Som bekant har intresset för »idrotternas idrott» i oerhörd grad ökat under de sista tre åren, tack vare det upplysningsarbete, som våra två stora skidorganisationer Svenska skidförbundet och Föreningen för skidlöpnings främjande i intimt samarbete lyckats åstadkomma. Vad som emellertid saknats är god, lättläst, sakkunnigt skriven litteratur på området, icke endast tunna, torra broschyrer, som man ögnar igenom och sedan kastar i papperskorgen, för att de äro så innerligen tråkiga, utan en vackert, prydlig liten bok, skriven med intresseväckande sakkunskap. Det är detta, som löjtnant Dyhlén vid Jämtlands fältjägarer lyckats åstadkomma.

På de 104 sidorna i Skidlöpnings allmänna grunder finnes allt vad en nybörjare bör veta, och även våra skidmatadorer kunna här hitta några korn. Naturligtvis är det praktiska inlärandet huvudsaken, men jag vågar påstå, att framstegen ökas dubbelt, om eleven samtidigt studerar denna bok. I slutet av volymen har dock författaren en mening, som jag hoppas att han inte själv kan tro på. »Skidlöpningen är emellertid en modesak, såsom i historiken påvisats, och om den framtida utvecklingen är det naturligtvis svårt att göra några förutsägelser!» Bästa löjtnanten, varför kalla den idrott som f. n. håller på att genomsyra nationens ungdom såsom dess bästa nöje och hjälpare mot förveckling för en modesak! Och kunna vi icke här med den största visshet, som är möjlig oss människor, förutsäga skidlöpningen långt, ja evigt liv?

Skidlöpning i fjällen är främst avsedd som instruktions- och uppslagsbok för de lyckliga, som få tillfälle att njuta skidlöpningen i dess högsta potens: uppe bland fjällen, skidlöparens Eldorado. Även i denna lilla volym, 79 sidor, har författaren lyckats att få in förvånande mycket, han har en koncentrationsförmåga som dock ej menligt inverkar på lättläsheten. Kokboken, som ingår, är icke den minst intressanta. Då det icke blott är fjällmannen, som behöver känna allt vad som här finnes beskrivet om utrustning, planläggning av långfärder, fotogra-

K. ANDERSON HOVJUVELERARE OPERARUSET — 1 JAKOBSTORG 1

fering vintertid o. s. v. får jag rekommendera den till var och en, som önskar inhämta djupare kännedom om skididrotten.

Det vore att hoppas att någon mecenat ville framträda och giva skididrotten ett kraftigt handtag så att dessa böcker, i synnerhet den förstnämnda, kunde utdelas till skolgång och lärare. Nu ställer sig boken alltför dyr, 2 kr., för att en folkskolepojke skall kunna skaffa sig den. Men dessa böcker äro värda sitt pris.

Å. W—d.

Officiellt.

Årsmöte.

Djurgårdens Idrottsförenings medlemmar kallas härmed till **ÅRSMÖTE** tisdagen den 8 april kl. 7,30 e. m. å Östermalmskällaren.

Föredragningslista:

1. Val av ordförande att leda förhandlingarna.
2. Val av två justeringsmän för dagens protokoll.
3. Styrelsens berättelse.
4. Revisorernas berättelse.
5. Revisorernas förslag.
6. Val av ordförande för kommande arbetsår.
7. Val av 6 styrelsemedlemmar och 2 suppleanter.
8. Val av 2 revisorer med suppleanter.
9. Behandling av inkomna förslag.
10. Prisutdelning.

Därefter är det tillfälle berett för alla dem som så önska att deltaga i en supé till ett pris av kronor 12: 75, inkl. kaffe (avec) och drickspengar.

På grund av de viktiga frågor som föreligga till behandling, uppmanas medlemmarna att infinna sig mangrant.

Överstyrelsen.

Boxningsuppvisning

anordnas av boxningssektionen den 28 mars kl. 8 e. m. å Auditorium, med uppvisning av åtta å tio av föreningens boxare, samt från Linnéa och Pugilist inbjudna boxare.

Medlemmar som önska närvara kunna till betydligt nedsatt pris erhålla biljetter genom sektionens sekreterare, hr Swanberg (Allm. V. 88 53), om de, mot uppvisande av medlemskort för 1919, anmäla sig före den 26 d:s.

Sektionsstyrelsen.

Distriktsmästerskapstävlingarna i brottning

anordnas av brottningssektionen, och försiggå tisdagen den 25 mars kl. 2 e. m. å lokal, som sedermera kommer att meddelas (troligtvis å Brandkåren).

Upplysningar lämnas av sektionens sekreterare, herr Skoglundh (Allm. K. 24 70).

Sektionsstyrelsen.

Bandyspelarna

anmodas härmed att omedelbart till förvaring återlämna föreningen tillhöriga tröjor, skridskor, klubbor etc. Utlämnade åttiraljer kunna upplämnas å expeditionen, dock före mars månads utgång. Kom ihåg att var och en är ansvarig för vad han ur föreningens förråd utfått.

Materialförvaltaren.

Djurgårdens Idrottsförenings Hjälpfond.

Denna, som tidigare framhållits, för Sveriges idrottsföreningar obekanta företeelse, förelägges på årsmötet den 9 april.

Av stadgar, som sedermera komma att ingå som bilaga till Djurgårdaren, torde framgå med tillräcklig tydlighet Hjälpfondens uppgift, fördelarna av och villkoren för ett medlemskap däri.

Vad som emellertid inte framgår, och som därför härmed på det mest kraftiga inpräntas i medlemmarna, är:

- att varje djurgårdare borde anse det som en av förpliktelserna mot föreningen att ingå i Hjälpfonden,
- att därvid, med varm hand, i tanke på syftet — hjälp åt en kamrat vid ett tillfälle kanhända — betala sin årliga enkrona,
- att de, som sympatisera med Hjälpfondens idé, men icke äro aktiva men i stället penningstarka, med lika varm hand inbetala sin femkrona för ett passivt medlemskap,
- att varje djurgårdare, den där en annan påträffar, vilken visar sig icke innehå medlemskort i Hjälpfonden, för denne syndare påvisar det okamratliga däri och dymedelst påskyndar det beslut, han dock förr eller senare måste fatta, nämligen:
- att omedelbart ingå i Hjälpfonden, ty i morgon, eller kanske redan i eftermiddag, kan Karlsson bryta ena benet i skidbacken, eller Svensson nyckelbenet i fotbollmatchen, eller Gustafsson få tänderna utslagna i bandymatchen, eller Jonsson en svår muskelbristning under brottningen, eller Pettersson armen ur led vid boxningen, eller Andersson diskusen i nacken vid idrottningen, och då är enkronan (eller femkronan) just den hjälp, som kamraten som god, vänfast kamrat ger, den bästa gåvan. En annan gång har han kanske igen det sjufalt.

Observera!

Glöm
ej
års-
avgiften!

MEDLEMSAVGIFTERNA INOM D. I. F. ÄRO:

Inträdesavgift	Kr. 2:—
Årsavgift över 20 år	” 5:—
” 17—20 år	” 3:—
” under 17 år (ungdomsavd.)	” 2:—
” damavdelningen	” 3:—
Ständig medlemsavgift ...	” 30:—

OBS.! Ständig medlem samt ungdoms- och damavdelningarna ingen inträdesavgift.

Agitera
för
nya med-
lemmar!

Därför höves ingen djurgårdare tveka över att ingå som aktiv eller passiv medlem i Djurgårdens Idrottsförenings hjälpfond.

Kom ihåg

— inför sommaren —

- att Du, **brottare**, inte får lägga dig i ide, bli fet och omöjlig till hösten, och därmed ointresserad, utan idka, åtminstone i någon mån, annan sport, att Du må kunna bevara den fysikens spänstighet, som Du visat Dig besitta;
- att Du **boxare**, inte heller får ligga på latsidan utan deltaga i den allmänna idrottstruppens övningar och tävlingar, då även Du har de allra största förutsättningar att kunna bli en god idrottsman;
- att Du, **skidåkare**, också gör Ditt lilla till att öka vår idrottsmannatrupp, vilket Du har igen nästa vinter i form av friska, starka lungor, ökad självkontroll och musklernas spänstighet och medgörighet;
- att Du, **bandyspelare**, använder de lärdomar, Du gjort i vinter, i förstklassig, stilig och framgångsrik fotboll, till Din egen förnöjelse och föreningens fromma;
- att Du, slutligen, **odåga**, som i vinter inte gjort ett skapandes dugg för föreningen, låter samvetets röst tala till Ditt förnuft och få Dig på den förbättringens väg, som föreningen har rätt att fordra.

Ala.

Minneslista.

20 mars—20 april.

Torsdagen den 20 mars.

Brottningssektionen. Tredje och sista tävlingen i poängserien. Lokal: Stadion.

Fredagen den 21 mars.

Allm. Idrottssektionen. Inomhustävlingar (ev.) i stående längd och höjd, gren- och mellanhopp, höjdhopp med ansats. Lokal: Karlberg.

Tisdagen den 25 mars.

Brottningssektionen. Distriktsmästerskapet i brottning. Lokal: Brandkåren.

Fredagen den 28 mars.

Boxningssektionen. Uppvisning av egna boxare. Lokal: Auditorium.

Tisdagen den 8 april.

Årsmöte, enligt annons å annat ställe.

Söndagen den 13 april.

Brottningssektionen: Föreningsmästerskapen i brottning. Lokal: Stadion.

Fredagen den 18 april.

Allm. Idrottssektionen. Årets första terränglöpning. Start: Traneberg.

Ev. ändringar i ovanstående program meddelas i god tid i Stockholms-Tidningen och Idrottsbladet.

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

Aktiebolaget
CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.
Telegramadr.: "V O L T G A S"

Engroslager av:

Elektrisk installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Glas

SPORT- KOSTYMER och PÄLSAR

Sweaters, Mössor, Vantar, Skodon, Sportstrumpor, Puttees, Raggsockor, Thermosflaskor, Rygg-
... säckar m. m. ...

PAUL U. BERGSTRÖMS A/B
DROTTNINGGATAN 74-78

SPORT- ARTIKLAR!

Skidor - Skridskor - Kälkar - Sparkstöttingar
Sweaters - Vantar - Mössor - Skor - Benlindor
Skjutvapen - Gymnastikredskap m. m.

Mauritz Widforss' H.-A.-B.
— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

Sveriges förnämsta Skidlöpare

använda alltid

SKIDOR

från

Bröderna Sandströms Skidfabrik

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.

Försäljningslokal: Birgerjarlsgatan 23.

Telegram!

Telegram!

Fotbollar - Målvaktshandskar
Tennisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m. m.

av mina välkända engelska fabrikanters tillverkningar hemkomma i *Mars månad*. Order emottagas tacksamt.

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör

IDROTSMAGASINET

5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.

Katalog utkommer i April månad.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11

Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.